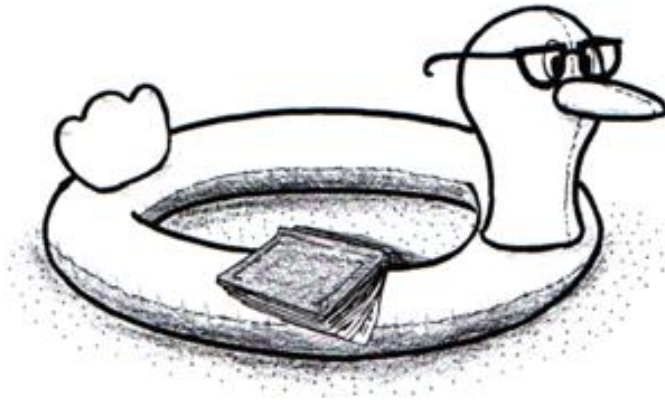

deli defteri

aylık mizah edebiyatı dergisi

sayı: 16 temmuz-ağustos 2009 2TL.

hayri vaka • edip uryani • sabriye kerebiç • duygu t.
woody allen • amy ozols • andy borowitz

“İsedeyken sivilcelerimi saç kurutma makinesiyle kurutmaya çalışırdım. insanlar yüzüme bakıp ‘kuaförün kim?’ diye sormaya başlayınca bıraktım”

hayri vaka

“deniz tutmasının iki evresi vardır: birinci evresinde öleceğinizden korkarsınız, ikincisinde ise ölemekten korkarsınız.”

sandi toksvig

“külüstür arabamla köprüdeki gişelere geldim. görevli ‘50 cent’ dedi.

‘sattım gitti’ dedim.”

sloppy white

“uçaklardaki oksijen maskelerini bilirsiniz. bence içinde oksijen filan yok, onlar sadece çıgıllıkları bastırmak için.”

rita rudner

“ne zaman arabama bir otostopçu alsam şöyle diyorum: ‘kemerini bağla dostum, çizgifilmlerde gördüğüm bir şey deneyeceğim’ ”

steven wright

“karım eve geldi ve bana bir iyi bir de kötü haberi olduğunu söyledi. önce iyi haberi duymak istedim. ‘havayastıkları çalışıyor’ dedi.”

roy chubby brown

“bir trene yetişmenin bugüne kadar keşfettiğim en iyi yolu; o treni daha önce kaçırmış olmaktır.”

g.k. chesterton

deli defteri
aylık mizah edebiyatı dergisi,
yıl: 2, sayı: 16, temmuz-ağustos 2009

gölgelerin gücü adına sahibi
ve sorumlu yazı işleri müdürü:
hayri vaka

telaşe müdiresi:
nazife demir

yazı kurulu:
bumin gaffar çıtanak,
fahrettin cüreklibatur, hikmet feridun es,
münir nurettin selçuk, mustafa yolaşan

kapak karikatürü:
elgin akpınar

yazı göndermek ve görüşler için
iletişim adresi:
delidefteri@gmail.com

web adresi:
www.delidefteri.com

Manhattan'ın Kuyrukları ¹

Woody Allen

*İngilizceden çev:
İsmet Görkem Akgün*

İki hafta önce Abe Moscovitz, kalp krizinden ölmüş ve bir istakoz olarak tekrar dünyaya gelmişti. Maine sahilinin açıklarında yakalandıktan sonra Manhattan'a getirilip lüks bir deniz mahsulleri restoranı olan Upper East Side'in su tankına tıklmıştı. Tankın içinde birçok istakoz daha vardı ki, içlerinden biri onu tanıyordu. Antenlerini kaldırarak "Abe, sen misin?" diye sormuştu mahlûk.

Ölümden sonra kendisini bir kabuklu hayvana çevirmiş olan bu gizemli patlamanın şaşkınlığının hâlâ etkisinde olan Moscovitz, "Sen de kimsin? Benimle konuşan da kim?" diye sormuştu.

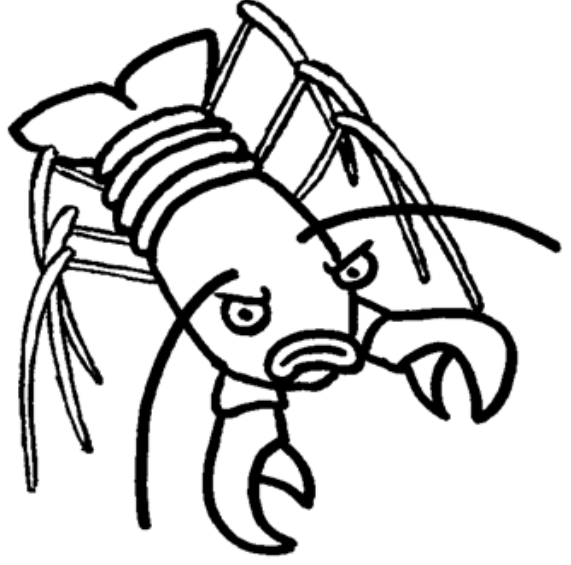
"Benim. Moe Silverman," diye cevaplamıştı diğer istakoz.

Eski meslektaşlarından biri olan bu adamın sesini tanıyan Moscovitz, "Aman Tanrım!" diye çığlığı basmıştı. "Neler oluyor?"

"Biz, yeniden doğduk," diye açıklamıştı Moe. "Bir çift istakoz olarak."

"İstakoz mu? Sade bir hayattan sonra böyle mi olacaktı? Üçüncü Cadde'de bulunan bir su tankının içinde?"

Moe Silverman, "Tanrı, işlerini tuhaf bir şekilde halleder," diye açıklamıştı. "Phil Pinchuck'ı ele alalım. Adam anevrizma geçiriyor, bir hamstera dönüştü. Bütün gün, aptal bir tekerleğin içinde koşuyor. Yıllarca Yale'de profesör

sörlük yapmıştı. Söylemeye çalıştığım şey şu ki, adam koşmaya alıştı. Hiçbir yere ulaşmasa da durmadan pedal çeviriyor ama yine de gülümsüyor."

Moscovitz, yeni halinden hiç de memnun değildi. Kendisi gibi hayatı dimdik yükselen bir kartal gibi yaşamayı ya da kürkünü okşayan seksi bir sosyetenin dizlerinde oturmayı hak eden temiz bir vatandaş, bir diş hekimi, hayata neden menüdeki bir ana yemek olarak geri dönmüştü? Leziz olmak, fırınlanmış patates ve tatlı eşliğinde Bugün'ün Spesiyalinde yer almak, zalim kaderinin bir oyunuydu. Bu durum, Sol Drazin gibi yemek işinde enayiliğiyle tanıdıkları bir adamın kalp krizi geçirerek ölmesinin ardından dünyaya, küçük tatlı safkan kısrakları yüksek ücret karşılığı gebe bırakan damızlık bir at olarak gelmesinden sonra iki istakoz arasında gizemli varoluş, din ve evrenin ne denli kaprisli olduğuyla ilgili bir tartışmaya yol açmıştı. Kendini üzgün ve öfkeli hisseden Moscovitz, Silverman'ın, Thermidor olarak hizmet görme olasılığı üzerine Buddha gibi istifa

etmesinden sonra onun yerini alamayacağına bilinciyle yüzmeye başlamıştı.

O dakikada Bernie Madoff, restorana girip yakınlarda bir masaya oturmuştu. Keşke Moscowitz daha önceden sert ve telaşlı olmuş olsaydı; yoksa şu an kuyruğu, suyu Evinrude gibi çalkalarken nefesi kesilmezdi. Küçük siyah gözlerini cam duvara bastırırken, “gözlerime inanamıyorum,” dedi. “Şu an vaktini kaya kırmakla veya lisanslı pilates yapmakla harcaması gereken bu hürsüz, kendini kapattığı dairesinden her nasıl olduysa çıkıp, kendine bir deniz yemeği sefası çekmeye gelmiş.”

Bayan M.’nin yüzük ve bileziklerini inceleyen Moe, “ölümsüz sevgilisi için saat tut,” demişti.

Moscowitz’in reflüsü azmıştı ki bu, onu önceki hayatından beri izleyen bir durumdu. Aşırı heyecanına öfkelenen Moscowitz, “işte burada olma nedenim!” diye söylenmişti.

“Hadi anlat bana” dedi Moe Silverman. “Florida’da, biri bakmadığı zaman topa ayağıyla vuran bir adamla golf oynuyordum. Her ay, ondan bir özdeyiş duyardım,” diye atıp tutuyordu Moscowitz. “Bu türden numaraların, kaşer² biri için fazla iyi olduğunun farkındaydım ve ona, bu anlattıklarının kulağa nasıl da Ponzi komplosu gibi geldiğiyle ilgili şaka yaptıktan sonra, kugelini yerken birdenbire boğularak ölmüştü. Derhal ona Heimlich manevrası yaptım. Sonunda, o kadar şatafatlı bir hayatın ardından bir dolandırıcı olduğunu anlamıştım. Önemli Not: Bir kalp enfarktüsü geçirdim ve bu, Tokyo’da bir oşinografi laboratuvarının kayıtlarında yer almaktadır.

“Benimle, utangaç bir şekilde oynardı,” dedi Silverman, Xanax almak

için içgüdüsel olarak kabuğunu oynatırken, “İlk başta, odasında başka bir yabancıya daha yer olmadığını söylemişti. O beni savsakladıkça ben ona daha çok yaklaştım. Onu bir akşam yemeğine davet ettim, çünkü Rosedale’ın puf böreğini çok sevdiğinden daha önceden bana söz vermişti. Hesabımı ödeyebileceğini anladığım gün öyle çok korkmuştum ki, düğün fotoğrafımızdan karımın kafasını kesip yerine onunkini koymuştum. Beş parasız kaldığımın farkına vardığım gün ise, Palm Beach’te bulunan golf kulübümüzün çatısından atlayıp intihar etmişim. Atlamak için yarım saat beklemek zorunda kalmıştım, çünkü sırada on iki kişi daha vardı.”

O sırada kaptan, Madoff’u, yapmacık üçkâğıtçı tarafından incelenen potansiyel lezzete sahip tuzlu su adaylarının yer aldığı istakoz tankına götürmüştü. Garsonlardan birine, o iki istakozu tanktan çıkarmasını emrederken kaptanın yüzünde, zoraki bir gülümseme oluşmuştu.

Öfke nöbetine tutulan Moscowitz, “İşte bu bardağı taşıran son damla!” diye haykırmıştı. “tüm hayat birikimlerimi elimden aldıktan sonra beni tereyağı sosuna yatırmak mı? Ne tür bir evren bu böyle?”

Hiddetleri kozmik boyutları aşmış olan Moscowitz ve Silverman, masadan düşüp cam duvarları parçalanana ve içindeki su, altıgen fayanslara boşalana dek tankı bir ileri bir geri sarsmışlardı. Tüm gözler, şaşkınlık ve panikten put gibi hareketsiz kalmış olan kaptana çevrilmişti. İntikam ateşiyle yanıp tutuşan iki istakoz ise, Madoff’un peşinden çabucak sıvışmıştı. Masasına varır varmaz Silverman, adamın ayak bileğine

yapışmıştı. Delirmiş gibi olan Moscovitz ise, yerden sıçrayarak devasa kısıkcıyla Madoff'un burnunu yakalamıştı. Silverman, her iki kısıkcıyla adamın ayağının üst kısmını kısıtırınca aacıyla çığlığı basan gri saçlı düzenbaz sanatçı yerinden hoplammıştı. Madoff'u tanıyan müşteriler gözlerine inanamamışlar ve ıstakozları çılgınca alkışlama-ya başlamışlardı.

"Bu, dullar ve yardım kampanyaları için," diye haykırmmıştı Moscovitz. "Sizin yüzünüzden Hatikvah Hastanesi artık bir buz pateni sahası !"

(2) Musevilikte "temiz" (ç.n.)

(1) 30 Mart 2009 - The New Yorker

"park yapılmaz tabelasına uymadığım için ceza yedim. polis: 'işareti görmedin mi?' diye sordu. 'gördüm ama okuduğum her şeye inanmam' dedim."

steven wright

"kelimeleri kullanma yeteneğimden kuşku duyunca başka bir yazarı okuyorum. ve böylece endişe edilecek bir şeyim olmadığını anlıyorum."

charles bukowski

"ağzını kapalı tutup aptal zannedileceğine, açarak bütün şüpheleri ortadan kaldır."

mark twain

Nikâh Masası

Sabriye Kerebiç

"Fenerbahçe basketbol takımının eski yıldızı Zaza Enden'e Moskova'da yaşayan amcasından 100 milyon dolar miras kaldı. Ancak amcasının ölmeden önce vasiyetine 'yeğenim 5 yıl evli kalacak' şartını koyduğunu öğrenen Enden, 'şimdiden çok sayıda evlenme teklifi aldım. Ama ilk aşık olduğum kadınla nikah masasına oturacağım' dedi."

-Akşam Gazetesi-

Sevgili Zaza,

Bu mektubu sana Çankırı'nın Aşağıhasar köyünden yazıyorum. Günlerimi çeşme başına giderek, ahırını temizleyerek ve internette okey oynayarak geçiriyorum. Yaşım yirmi bir. Haberi okuyunca çok heyecanlandım. Yüz milyon dolar iyi para. Seninle evlenirsek önce Moskova'dan bir ev almak isterim. Sonra da köyüme altın kurnalı bir çeşme yaptırırız. Gazetede resmini gördüm. Çok yakışıklı birisin. Hele o dövmelemin beni çok etkiledi. Benim de boyum uzun. Boy açısından bir sorunumuz olmaz sanıyorum. 1.65, Türkiye'de kadınlar ortalamasının üzerindedir, bu konuya dikkatini çekerim. Ben de ilkokulda basketbol oynamıştım. Sınıfın en arkasından kâğıt topağını çöp sepetine atabiliyordum. Yetenekli olduğumu biliyorum. Bence senle ikimiz ruh ikiziyiz. Mektubumla beraber sana mayolu bir boy fotoğrafımı gönderiyorum. Umarım beğenirsin. Öptüm, bay.

Seyfiye Seyfiti

Merhaba Zaza dostum,

Adım Nizami. Benim bir kız kardeşim var. Kendisinin elinden her iş

gelir. Ortaokulda dikiş kursuna gitmişti. Teğel yapar, ilik açar, paça kısaltır, piko yapar. Ayrıca çok güzeldir. Güzellik yarışmasına sokalım diye ısrar ettilerdi mahalleden. Ben izin vermedim. Namusum her şeyden önemlidir. Çok iyi yemek yapar kızkardeşim. Zeytin-yagliılardan, hamur işlerine kadar... Bir ara "yemekteyiz" yarışmasına sokalım dediler mahalleden. Ben izin vermedim. Babamız öldü. O zamandan beri ona hem ağabeylik hem de babalık yapıyorum. Kızkardeşimle evlenirsen senle ortak iş kurarız. Benim iş dünyasındaki tecrübelerimle senin sermayen birleşince bizi tutabilene aşk olsun. Ben yağlı tohum işine girelim diyorum. Bir kere müşterisi her daim var. E dayanıklı da bir ürün. Akması kokması yok. Bar filan da açabiliriz. Karagüm-rükte benden iyi barmen yoktur. Hem sen bilir misin akdenizin bütün iyi

barmenleri Karagüm-rükten çıkar? Ayrıca kerestecilikte de para var diyorlar. Sermayeyi koydun muydu gelir garantisi. Şimdi sen iyice düşün taşın. Benim kadreşim gibi temiz aile kızı bulamazsın. Tabi biz parasında değiliz işin, önemli olan saadet, yuva kurmak. Bak şimdi aklıma geldi. Üsküdar'da kahvehane de açabiliriz. Bu memlekette herkes çay içer bilirsin. Zararın olmaz. Neyse fazla uzatmayalım. Zarfın içinde sana kız kardeşimin mayolu bir boy fotoğrafını gönderiyorum. Adı Aysel. O bikini olsun dedi ama ben izin vermedim. Bizim göbeğimizi Namus Bey kesmiş. Öyle de olması gerek değil mi ama? Haydi Zazacım, kal sağlıklıyla. Cevabını bekliyorum. *Nizami Sarj*

Zaza Bey,
Sizin desti izdivacınıza talibim. Benim de Mısır'daki dedemden yüklü bir miktar miras kalmıştı. Önce size de pay verilecek dediler. Sonra araya giren üvey çocuklar bir kuruş bırakmadı ortada. Çok içimde kalmıştı. Ama zannetmeyesin ki paranın peşindeyim. Asla. Gürcü basketbolcular öteden beri ilgimi çekmiştir. Bana gelince; ben oldukça güzel, okuma, yazma, çizme becerilerine sahip genç bir bayanım. Ahşap boyarım, seramikten mıkna-tıslı buzdolabı süsleri yaparım, şişelere mum damlatmak suretiyle çeşitli süs eşyaları yaparım. Selpak mendil ve tuvalet kâğıdı kenar-

larına iğne oyası yaparım. Resim yaparım. “Yüreğimde sinekler uçuşuyor” adlı bir sergi bile açtım. Yazdığım şiirler Posta Gazetesinde yayınlandı. Sonra fotoğraf çekerim. Düğünlerde çocuk fotoğrafları çekerim mesela. Anlayacağınız on parmağımda on marifet. Yalnız bir kusurum vardır. Pantolonları çizgisinden ütileyemiyorum. Çok denedim ama olmadı. Yoksa ev işleri ve yemek konusunda da elime su dökemezler. Bu şehirde benim kadar güzel güllaç yapabilecek biri varsa onunla her platformda karşılaşmaya hazırım. Sportmen bir insanım. Dans etmeyi de severim. Bir revü grubuyla bir buçuk yıl çalıştım. Gerçek sarışın olduğum için Türk olduğumu anlamıyorlardı. Sonra kons yapmamı rica ettiler hatır için yaptım ama hakkımın yendiğini düşündüğüm için ayrıldım. Ayrıca benim de dövmeleğim var. İstersen sana gösteririm. Ekte mayolu bir boy fotoğrafımı gönderiyorum. Arkasında telefon numaramı bulacaksın. Aramaya çekinme.

Melisa Melek

Sayın Zaza Enden,

“Ever Beni” adlı programımıza sizi de konuk etmekten, hatta paravanın öte yanında taliplilerinizi beklerken görmekten büyük bir onur ve zevk duyacağız. Biliyorsunuz programımız bekâr insanların mutlu birer yuva kurmasına yönelik çalışmalar yapan sosyal ve ahlaki değerleri korumayı ve yaymayı kendine düstur edinmiş, aynı zamanda reytinglerde de en üstte olan bir programdır. Sizin durumunuz gençlere örnek olacağından katılmanız herkes için çok yararlı olacaktır. İsterseniz gelen

bayanların hiçbirini kabul etmeyebilirsiniz. Önemli olan o süre içinde ekranları başında bizleri izleyenlerin yaşayacağı heyecandır. Sizi burada evlenmeye zorlamıyoruz. Dilerseniz profesyonel bir biçimde de konuşabiliriz bunu. Ne de olsa hepimiz ekmek parası kazanıyoruz. Size kalan mirası alabilmeniz için gerekli olacak izdivacı programımızda yapmanız muhteşem bir şey olacaktır. Merak etmeyiniz, gelecek taliplileri sıkı bir kontrolden geçirip bazı ölçütler kullanarak eleme yoluna gideceğiz. Zira şimdiden “Zaza bey hangi gün çıkıyor?” diyenler yüzünden telefonlarımız kilitlendi. Kararınız her ne yönde olursa olsun hayırlara vesile olmasını diler, varlığınıza bizi şerefli-direceğinizi bilmenizi isteriz.

Yapımcı: Pelin Peltekvam

vinyetler: elgin akpınar

“tecrübe; kel kaldığımızda doğanın bize sunduğu taraktır.”
belçika atasözü

“fransız kültür bakanlığı, interpol ile işbirliği yaparak fransa dışına kaçak yollarla çıkarılıp sömürülen fransızca kelimeler için operasyon başlatmış. varyasyon kelimesi de bunlardan biri. polis, ömer üründül’ün peşindeymiş.”
hayri vaka

“ansiklopediler; alfabetik sırayla toz koleksiyonu yapan sistemlerdir.”
mike barfield

Boş Zaman ¹

Andy Borowitz

İngilizceden çev: Edip Üryanî

Q: Zamanınızı etkili kullanmak için neler yaparsınız?

R.I: Her sabah saat 4:30'da kalkarım. Boş zamanları seviyorum. Pillerimi şarj edebildiğim zamanlardır onlar. Spor yaparım, kafamı boşaltırım ve dünyayı yakalarım. Gazete okurum. Maillerime bakarım. İnternette sörf yaparım. Biraz TV seyredirim, hep aynı saatte. Bunu boş zaman olarak tanımlıyorum ama birçok iş yapıyorum aslında. Müzik dinlemeye bayılırım, tabi sabahları ve aynı anda spor yapıp TV'de haberleri izlerken. (Disney'in CEO'su Robert Iger ile röportaj - The Times)

"Erken kalkan kuş, solucanı yer" sözünü her kim söylemişse benim için söylemiş. Farkım insan olmam, kuş değilim yani ve solucan avıyla filan ilgilenmiyorum. Pişmiş şeyleri tercih ederim. Ama erken kalkarım. Aslında başarımın sırrını şu iki kelimeyle özetleyebiliriz: Boş zamanlarım. Gece 1'de başlar. Yataktan kalkarım, maillerimi kontrol ederim, dişlerimi fırçalarım, bazı belgeleri tararım ve diş ipiyle dişlerimi temizlerim. Sonra internette sörf yaparım, belki sökülüp takılabilen bir kanepesi sipariş ederim ya da Polonya Zloti' sine yatırım yaparım. Geçen hafta pijamalarımı hiç çıkarmadan İsviçre'den bir dağ evi satın aldım ve akabinde yüzde yirmi kârla sattım. Birilerine "çak bi beşlik" de-

mek istiyorum ama kimse o saatte uyanık olmuyor. Bazen diş ipiyle dişlerimi temizleyip temizlemediğimi hatırlayamıyorum ve emin olmak için tekrar yapıyorum. Tam bu sırada e-mailerime bakıyor ve belki faks gönderiyorum. Erken kalkan kuşun solucanı yediğinden bahsetmiş miydim? Çoğu zaman bu laf bana tam uyuyor.

Saat 1'i üç geçe iki fincan kahve içerim, alt kattaki eliptik bisiklete bineirim ve kalbim bir çitanınki gibi hızlı çarpar. Çitaların kalplerinin atış hızının çok yüksek olduğunu biliyorum çünkü genellikle eliptik bisikletleyken *Animal Planet* kanalını izlerim. Hatta bazen *picture in picture* özelliğini kullanırım. Böylece çitaları izlerken aynı anda *CNBC Asya* kanalını da takip edebilirim. Sadece çitaları değil tabi; mesela çayır köpekleri. Çitaları yalnızca örnek olsun diye verdim.

Eliptik bisikletleyken çıplak olurum. Bir keresinde eliptik bisikletleyken Cakarta'daki bir telekonferansa

bağlandım ve nasıl olduysa telefonunun kamera düğmesine basmışım. Herkes beni çırlıçplak koşarken görmek zorunda kaldı. Başka bir sefer de tam eliptik bisiklette çalışırken çitalar hakkında inanılmaz bir belgesel seyrettim.

Eliptik bisikletleyken belki bir çim biçme makinesi sipariş ediyorum, altı kutu Red Bull'u son damlasına kadar içiyorum. Red Bull, Red Bull, Red Buli Buli Bull... Sonra Londra'yı arıyorum. Londra'yla bir işim yok ama Londra'nın telefon rehberi var bende. Rastgele insanları aramayı seviyorum. Kafamı boşaltmama yardımcı oluyor. Londra'daki bazı insanların onlara aniden "N'aber?" dediğinizde öfkeden nasıl deliye döndüklerine şaşar kalırsınız. Bunun Anti-Amerika'cılıkla bir ilgisi yok çünkü bazen onlara İngiliz aksanıyla "N'aptın eşek sıpası?" diyorum, gene de kızıyorlar. Aradaki zaman farkına ve orada sabah altı olmasına rağmen sanki gecenin bir yarısıymış gibi tepki veriyorlar. Neyse ki bana "s.ktir git ulan!" demeleri pillerimi şarj etmemi sağlıyor.

Boş zamanlarımda başarabileceğim şeylerin bir sınırı yok. Çok çevik ve kontralto bir sesim var. Bir ya da iki amfetamin yuvarlayıp Metropolitan Operası'nın repertuarını sırayla geçer, aralarda da hayattaki amacımı gözden geçirir ya da bir balıkçı locası satın alırım. Sevdiğim başka bir şey de evimin arkasındaki ormanda çalı çırpılarla kontrollü bir ateş yakmaktır. Yirmi dakika boyunca eliptik bisiklette çalışır, ateşi yakar, sihirli flüt operasından bir arya söyler ve eliptik bisiklete geri dönerim. Ama o kontrollü ateşin en güzel anında komşuların itfaiyeyi araması be-

ni fitil eder. Bütün o sirenler çalana kadar boş zamanım böyle sürer gider. Bence dünyadaki insanlar ikiye ayrılıyor; boş zamanın kıymetini bilenler ve boş zamanın kıymetini bilmeyenler. Bu arada, boş zamanlarını en iyi değerlendiren kimlerdir biliyor musunuz? Çitalar. Bir keresinde onlar hakkında bir belgesel izlemiştim. Muhteşemdiler.

(1) 1 Haziran 2009 - *The New Yorker*

"hem yazar hem de psikanalist olmak istiyordun ama sonunda ortayolu buldun; hem yazar hem de hasta"
woody allen

"antika; gereksiz olduğu için az kullanılan böylece hâlâ iyi durumda olan şeydir."
martyn haris

"hastaneden yeni çıktım. hızlı okuma kazasıydı. bir noktalama işaretine çarpmışım."
steven wright

"medyadan şikâyet eden politikacılar denizden şikâyet eden gemi kaptanlarına benzer."
enoch powell

Yumurta

Hayri Vaka

Yeni Zelanda'nın en güney ucundaki Stewart Adası'nda petrol arayan bir şirkette çalışıyordum. Henüz bir şey bulunamamıştık ama biraz daha derinlere inebilirsek petrol bulma şansımızın oldukça fazla olduğu söyleniyordu. Ben makine mühendisi olduğum için işin o kısmını çok iyi bilmiyordum. Konuya hâkim olan çok az kişi olmasına rağmen olay çoktan bilimsel değerini ve gündemini aşmış, ülkeler arası siyasi hatta medyatik bir malzeme haline gelmişti. Benim şirketim Büyük Britanya merkezliydi. Fakat Yeni Zelanda'nın güneyindeki onlarca adada -başta Avustralya, Rusya ve Amerika olmak üzere- çeşitli ülkelerden şirketler çalışıyordu. Bulduğumuz bölge, Büyük Okyanus'un ortasında ve Antarktika'ya çok yakın olduğu için karaların büyük bir bölümü su sıcaklığı eksi otuz dereceye varan buzullarla dolu göller ve donmuş toprak ile kaplıydı. Petrolün kokusunu bile duyamamıştık. Buzların ve uyuyan bir doğanın içinde ömür törpülüyorduk. Sondaj makineleri bütün gün kulakları sağır edici bir gürültüyle işliyor, hararet ve belli bir ritim ile vahşi aslanlar gibi pençelerini yer kabuğuna daldırıyordu. Şirketle birlikte bölgeye gideli bir buçuk yıl olmuştu. Issız topraklar arasında konteynırlarda yaşayan yedi-sekiz kişilik gruplardık. Başka insan görmüyor, beyazdan ve kahverengiden başka renge rastlamıyorduk. Zaman zaman birkaç kilometre öteye geziye çıkar, sürekli dikilerek anlamsız hareketler yapan ve birbirlerine tıpatıp benzeyen penguen sürülerini izlerdik. Tek eğlencemiz buydu. Bir

gün, haftalar süren şiddetli baş ağrısına dayanamayıp doktora gittim. Aşırı gürültü nedeniyle kulak zarım zarar görmüş. Evime gidip bir süre dinlenmemi tavsiye etti. Şirketin bana izin vermesi için de rapor yazdı.

Sorumlu müdürle konuştum. Pek sorun çıkarmadı aslında. Doktorun raporuna dikkatlice baktıktan sonra "Neden başkalarının kulaklarına bir şey olmuyor?" diye sordu sadece. "Benim kulaklarım eskiden beri çok hassastır. Küçükken basket topu gelmişti yüzüme" dedim. "İyi o zaman, döndüğünde bu iş için gerçekten uygun olup olmadığını değerlendiririz." "Çok da umurundaydı sizin buz dağlarınızda amelelik yapmak. Zaten petrol metrol yok. Osuruktan teyyare!" demek için biraz daha sabretmem gerektiğini düşündüm. Çıkarken durdurdu. Tedirginleştirilerek zayıflattığı bünyeme son darbeyi vuracaktı galiba. "Geri gelme" diyecek sandım. "Ben de balkondan düşmüştüm sekiz yaşındayken, iki hafta hastanede yattım" dedi. Orada kalıp "Rahatla şimdi, anlat bana nasıl bir balkonu? Beganyolar var mıydı saksılarda?" demeliydim belki. Ama kulağım ağrıyordu. Eve dönecektim.

Bavulumu topladıktan sonra arkadaşlarla vedalaştım. Beni Avustralya'ya götürecek uçağa binmek için şirketin cipiyle Queenstown şehrindeki askeri havaalanına doğru yola çıktık. Arabalı vapurla Stewart Adası'ndan karşıya geçecek, oradan da karayolu ile Queenstown'a ulaşacaktık. Sydney'den Londra aktarmalı olarak İstanbul'a geçecektim. Nereden baksanız iki günlük bir yolculuk bekliyordu beni.

Yolda penguen kolonilerinin bulunduğu bölgeden geçerken arabayı

durdurdum. Tatilimden önce son kez penguenlere yakından bakmak istiyordum. Cipi kullanan arkadaşım çok meraklı olmadığı için benimle gelmedi. İnsana alışık olmayan fakat ondan pek de korkmayan penguenler ben yaklaştıkça götün götün uzaklaşıyorlardı. Yumurtlama dönemleri olduğunu o zaman anladım. Birçok penguen ayaklarının arasında duran devekuşununkinden benzer yumurtalarla öylece bekliyorlardı. Onları ürkütmek istemedim. Çünkü ayaklarının arasında korudukları yumurtalarla pek seri olamazlardı. Yaklaştığım sırada terk edilmiş bir yumurta gördüm. Etrafında hiçbir penguen yoktu. Yumurtaya biraz daha yaklaştım. Çevreden herhangi bir tepki hareketi gelmedi. Elime aldım. Benden otuz metre uzakta duran hayvanların umurunda değildi bu yumurta. O anda kafamda bir ışık yandı. Eve götürmek için bundan daha ilginç ve daha değerli bir hediye olamazdı. Vitrine koyar, konu komşuya gösterirdik. Herhalde içinde canlı bir yavru yoktu. Öyle olsaydı böyle ortada bırakmazlardı. Üretim hatasıydı. “Kısımete bak” diyerek yumurtayla beraber cipe döndüm. Ben penguenlere el sallarken onlar da bana ve arabaya başlarını bir o yana bir bu yana eğerek şaşkın şaşkın bakıyorlardı. Bir an onların da el, bilemedin kanat sallamalarını bekledim.

Penguen yumurtalarının şiddetli soğuklara dayanıklı olabilmesi için neredeyse yarım santimetreye varan kalınlıkları vardır. Ama gene de kırılmasın diye ne yapabileceğimi düşünüyordum. Queenstown’a vardığımızda yakınlarda bulunan marketten küçük bir soğutucu kabı buldum. Hani şu pikniğe gidenler için yapılmış olanlardan.

Bulduğum ne kadar gazete kâğıdı varsa topak topak yapıp içine doldurarak kendimce önlem aldım.

Sydney’e kadar bir sorun çıkmamıştı. Ama havaalanında x-ray cihazından geçen kutuyu gören polis içinde ne olduğunu merak etti.

– Yumurta, dedim.

– Ne yumurtası?

– Devekuşu. Yeni Zelanda’dan, South Island’dan satın aldım.

– *Wait a second sir*, diyerek telefona uzandı. Anladığım kadarıyla karşıdakiyle yumurtanın gümrük kapsamına girip girmeyeceğini konuştular. Daha sonra bagajlardaki sıvı kotasına takılıp takılmayacağını tartıştılar. Ümitsizliğe kapılıyordum ki telefonu kapattı. “Geçebilirsiniz” dedi. Eşeğimi bulmuştum sanki. Adamın elini sıkıp devam ettim.

Londra’da da benzer bir şey oldu. Ülkeme az kalmıştı. Çok yorulmuştum, bacaklarım uyuşmuştu ve kulağım için doktorun verdiği haplar artık işe yaramıyordu. Kalabalıkların ve o keşmekeşin içinden sıyrılıp bir an önce evime varmak, yatağında iki gün uyumak ve daha sonra yumurtayı özenle vitrindeki kahve takımlarının yanına koymak istiyordum. Ama Londra gümrük polisi yumurtadan kıllanmıştı. Kutuyu açıp baktılar. Bir K-9 getirip koklattılar. Evirip çevirdiler. Sonunda adamlardan birisi sordu:

– İcini açabilir misiniz?

– Şaka mı yapıyorsunuz yumurta bu!

– Ne yumurtası?

– Söyledim ya Canberra ördeği yumurtası. Avustralya’da hediyelik eşya dükkanlarında satılıyor.

– Bu kadar büyük ördek olduğunu duymamıştım hiç.

– Ördek büyük değil zaten yumurtası büyük sadece.

Yüzüme baktılar bir süre. Bekleyen sırayı da aksattığım için arkadakilerin fısıltısı rabarbaya dönmüştü. Gene telefonlar edildi. Avustralya’da iri yumurtaları olan bir ördek olup olmadığı araştırıldı. Hiçbir güvenlik görevlisi zooloji bilmediği için tatmin edecek bir bilgiye ulaşamadılar. “Olabilir de olmayabilir de” şeklinde bir sonuca ulaşıldı. Bagajın kapsamı tartışıldı. Köpeklere iki kere daha koklatıldı. Sonunda geçme izin verdiler.

İstanbul Atatürk havaalanına indiğimde çalıştığım adadan ayrıralı otuz altı saat olmuştu. Havaalanlarında beklemekten adeta kurumuş, karnımın açlığını adi kahve ve kruvasanlarla gidermekten mahvolmuştum. Dünyanın öbür ucundan gelmiştim ve çoraplarım kayış gibi olmuştu. Ayaklarım şişmiş, kığım düzleşmişti. Midemin suyunun çekilip de içimde pörsümüş bir balon haline gelmesi kulağımın acısını unutturmuştu. Ama memleketime kavuşmuştum. Aprona ayak basınca kulağımın çok doğru bir zamanda arıza çıkardığını düşünerek hastalığıma sevindim. Yoksa o petrol işeyesiceler beni hayatta göndermezlerdi.

Bir tek ve en ciddi engel kalmıştı sırada. Türk gümrük polisi. Valizlerim o radyasyonlu geçitten geçerken sıra yumurtaya gelince polis bandı durdurdu. Geri aldı. Tekrar geçirdi. Bıkkın bir ifadeyle yüzüme baktı:

- Ne bu?
- Yumurta.
- Ne yumurtası?

- Penguen.
- Dalga geçme, ne yumurtası?
- Vallahi penguen. Kendi ülkemin güvenliğine yalan mı söyleyeceğim?
- Ben sana yalan mı söylüyorsun dedim, ne hemen sesini yükseltiyorsun!
- Yok, komiserim, sesimi yükseltmedim. Penguen yani, onu demek istedim.
- Tamam. Artistlik yapma! Ne pengueni bu?
- Nasıl ne pengueni?
- Ne biliyim ben, onu sen bileceksin...
- Yeni Zelanda’dan geliyorum ben. Oradan aldım.
- Nasıl aldın?
- Baya marketten. Parayla.
- Kaç para bu?
- Alacak mısınız?
- Ne?
- Dört dolar filan.
- Yeni Zelanda doları mı?

– Komiserim çok yorgunum, bakın ayağımdaki çorapla bütünleştim. Bırakın gideyim.

– Acele etme, diyerek başka bir görevliyi çağırdı. Gene bir köpek getirdiler. Koklama süreci başladı.

– Şimdi bunun içini açmanızı isteyeceğim ama kırılır

– Evet kırılır.

– Ya toz varsa içinde?

– Ne tozu komiserim. Ben makine mühendisiyim. Yeni Zelanda’da petrol arıyoruz. İşim olmaz tozla filan.

– Hadi ya, orada petrol var mıymış?

– Var diyorlar... Bakın komiserim daha sonra geleyim çayınızı içmeye olmaz mı?

– Petrol bizde de var diyorlar. Ama görmüyoruz... Karadeniz’de varmış. Sen biliyor musun? Madenler de çokmuş ama hani? Herkes işsiz. Aha işte, mazot iki milyon oldu...

Bu sırada başka bir telsizli geldi. “Geçebilirsiniz” işareti yaptı. Rahatladım. Kendimi kaçakçı gibi hissetmiştim. Kontrolleri geçtikten sonra memleketimin havasını içime çektim doya doya. Valiz plastiği, kiloluk oda parfümü ve ucuz yer temizleyicisi kokuyordu.

Eşim ve küçük kızım beni karşılamaya gelmişlerdi. Yeşilçam filmlerindeki gibi sarıldık. Kızımı kucağıma alıp eşimi de belinden tutarak dış hatlar gelen yolcu terminalinin mermer zemininde iki tur çevirdim. Başım dönmüştü, az daha mermeri öpüyordum. Çok önemli bir sır verecekmiş gibi kızımın kulağına eğildim:

– Sana çok değişik, çok seveceğin bir şey getirdim.

Ben onun kulağına söylediğim için o da kulağıma doğru bağırdı:

– Bebek mi?

Kulağımanın makûs talihini düşündüm.

– Yok, bebek değil.

– Balerin ayakkabısı mı yoksa?

– Hayır ya... Penguen yumurtası.

– Penguen mi?

– Evet, kocaman bir penguen yumurtası.

Eve gidince valizlerimi ortalığa bıraktım, yumurtayı da kutusuyla beraber salondaki yemek masasına koydum. Yatağa gidip derin bir uykuya daldım. Rüyamda yumurtayı aldığım yerdeydim. İki penguen kendi aralarında konuşuyordu:

– Ben buraya bir yumurta bırakmıştım gördün mü?

– Hayır, görmedim, kayıp mı oldu?

– Evet, sanırım. Buraya bırakmıştım. Tam buraya.

– Neden ayrılırsın ki başından...

– Ya iki dakika tuvalete gittim. Nereye gidebilir? Kim alır?

– Neyse canın sağ olsun. Gelen yumurtaya gelsin.

– Ne demek ya? Evladım o benim.

– Olsun gene yaparsınız. Kafanı takma.

– Ne kadar duyarsızsın. Kız olacaktı... Pembe patik örüyordum ona...

“Ben yaptım, ben aldım” demek istedim ama sesim çıkmadı. Konuşamıyordum. Kendimi zorladım. İyice sıkıldım. Ağzımı açtım; “Bendeee!” diye bağırdım sonunda. Ter içinde uyandım. Filmlerdeki gibi olmuştu. “Haaayır” yerine “Bendeee”. Sersem gibiydim. Pencereye baktım, dışarıyı aydınlıktı. Hemen kalkıp salona gittim. Yumurta yerinde yoktu. Mutfağa yöneldim. Eşim salatalık soyuyordu.

– Yumurta nerede?
– Buzdolabında merak etme... On dokuz saattir uyuyorsun... Şiştin iyice. Kıyamadık da uyandırmaya. Zaten hastaydın. Kızın, "Babam acaba bebek getirmiş midir" diye valizini karıştırıp durdu. "Ne zaman uyanacak?" diye sordu sürekli. Neden bebek getirmedi? Biliyorsun kızının huyunu.

– Ne bebeği ya? Neden koydunuz buzdolabına?

– Yumurta bu, soğuk yerde dursun dedim.

– Yavrum süs eşyası o. Canlı değil.

– Ya canlıysa?

– Saçmalama, canlı değil. Vitrine koyacağız onu. Hani Afrika'dan ahşap bir fil biblosu getirmiştin... Onun gibi düşün.

– Yer yok vitrinde bir kere. Sandıkta fincanlar varmış. Onları koydum. Buzdolabında dursun o şimdi. Sonra bakarız.

Buzdolabını açtım. Yoktu.

– Hani nerede buzdolabında?

– Buzlukta, diye yanıtladı, bıçağı tuttuğu elinin tersiyle burnunu kaşıyarak.

Kapağı açtım, oradaydı. Buzlukta bir penguen yumurtası duruyordu. Annesini babasını düşündüm... Arıyorlar mıydı acaba? Aptal değiller, bırakmazlardı orada öylece. Ya işleri çıktıysa? Ya unuttularsa, dönüp aradılarsa? Ben ne yapmıştım! Büyük bir hataydı. Evet, ben bir caniydim. Bir penguen yavrusunu ailesinden ayırıp taa nerelere getirmiştin. Üstelik bir no frost hücrenin içine hapsetmişim. Ya canlıysa? Ya içinde yavru varsa? Mankafa bir hayvan olduğumdan emin oldum. Evet, ben düşünen, adi bir hayvandım. İğrençtim. Kendimden tiksindim. Ama

buzluğun içindeydi sonuçta. Penguenlerin yaşadığı yerler soğuk ortamlardı. Alışık olduğu bir sıcaklığı bu. Daha iyi bir yer olamazdı. Tabi, telafi edebilirdim. O kadar da iğrenç değildim sanırım. Bunları düşünmem adi bir hayvan olmadığımı gösteriyordu.

– Canlıysa derken şaka yaptın değil mi?

– Öyleyse bile ölmüştür. Onca yol...

– Ölmez niye ölsün. Yok canım. Soğutucu içinde geldi. Gazete koydum o kadar. Kırılmamış zaten. Olur mu canım, ölmez. Sıcaklığı iyice düşürelim şimdi. İçerisi tam ona göre. Evet.

– Komşunun oğlu kırdı o fil biblosunu, dedi eşim salataya zeytinyağı döerken.

Gidip tekrar yattım.

Kızım kolumu sarsıyordu uyanığımda. Bir yandan da çığlık atıyordu. Gözlerim yarı açık yüzüne baktım. Müthiş bir heyecan ve endişe gördüm.

– Ne oldu?

– Yumurta yumurtladı...

– Kim? Ne?

– Dolaptaki... İçinden bişey çıktı.

Pencereye baktım; hava gene aydınlıktı. Uzun süre uyumuştum gene. Gözlerimi ovuşturup doğruldum.

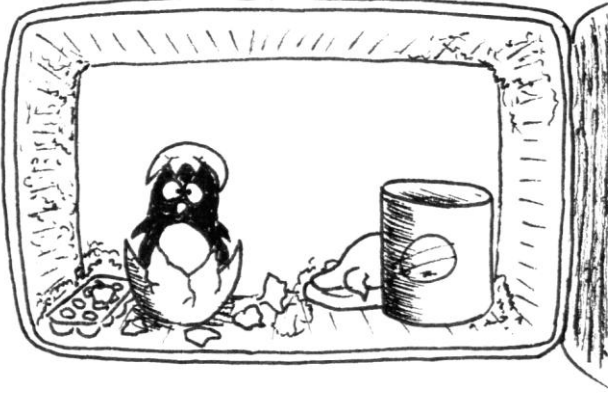
– Söyle bir daha, dedim.

– Gel de bak, diyerek içeri koştu. Mutfağa nasıl gittiğimi, buzluğun kapağını nasıl açtığımı hiç hatırlamıyorum. Gördüğüm manzara her kula nasip olmazdı. Ağzım açık kalmış, gözümü o kadar çok açmışım ki gözkapaklarım adeta yok olmuştu.

Buzluğun içinde küçücük, gri-pembe renkte, el kadar bir yavru küçük hareketlerle ilerlemeye çalışıyor, aslında daha çok debeleniyordu. Yumurta kırılmış ve içinden sürpriz çıkmıştı. Ülkeye kaçak yollarla giren, pasaportsuz, vizesiz bir penguenimiz olmuştu. Bu gurbet kuşunu görebilmek için sürekli zıplayan kızım bir sandalyenin üstüne çıkmış hayret ve dehşetle hayvancağıza bakıyordu. Eşim de benden önce fark ettiği bu misafirin verdiği sevinçle kolonya şişesini alıp bir yere çökmüş, yüzünü siliyordu.

– Üşümüş, dedi kızım. Çıkartalım baba. Donmasın.

Dikkatlice elime aldım. Banyoya

gittim. Yavaşça küvete bıraktım. Gideri tıkaçla tıkayıp, buzdolabının buz kabında bulunan bütün buzları içine boşalttım. Daha geniş ve daha sıcak bir ortama girdiğini hisseden yavru, etrafında olup bitenleri anlamaya çalışıyordu. Kızım zaten benden önce banyoya ulaşmıştı. Arkadan eşim geldi.

– Açtır bu, süt verelim. Biberon al gel eczaneden.

– Kızın biberonu yok muydu?

– Komşunun oğlu kırmıştı geçen sene.

– Birkaç tane de buz kalıbı alayım.
– Süt de al gitmişken. Az var evde.
– Tamam, süt de alıyorum. Başka ne lazım?

– Havuç al baba, dedi kız. Onu da yer.

– Canım kızım, kardan adamla karıştırma, dedim çıkarken. Zaten o da yemiyor.

Uçarcasına çıktım. Rüzgâr gibi esip biberonu, buz kalıplarını ve sütü alıp döndüm marketten. Hemen buz kalıplarına su doldurup dolaba koydum. Sütü biraz ısıttım, biberona boşaltıp eşime verdim. Ne yaptığından ve nerede olduğundan habersiz küçük penguen hiçbir şey anlamadı. Eşim, şişenin ucundaki kauçuğu ga-

gasına bastırıp, hayvan gene tepki vermedi. Daha sonra biraz süt fişkırttı ağzına doğru. Fayda etmedi. Bu sırada eşim gözlerini baygın baygın tavana dikip elini beline koyarak bana dönüp:

– Bu hayvan süt içmez ki, dedi.

– Neden?

– Tavuklar ya da kartallar süt içiyor mu?

– İçmiyor mu?

– İçmiyor tabii. Yumurtadan çıktı bu. Memeli değil, kuş. Kuşlar süt içmez

– Ne içer?

– İçmez bir şey. Küçük, su canlılarını filan yer herhalde. Karides, kalamar...

– Havyar verelim, yanında da beyaz şarap?

– Ya bırak dalga geçmeyi. Sen solucan bul en iyisi. Bahçede mutlaka vardır.

Doğruca aşağı indim tekrar. Apartman kapısının önündeki küçücük toprağı elimle kazdım. Beş dakika sonra kan ter içinde kaldım ama buna değmişti. Üç tane solucan bulup yukarı döndüm. Zorla gagasını açıp birer birer ağzına attık solucanları, yoksa kendisinin bulup yutacağı yoktu.

Buz küplerini küvete boşalttığımda eşim bir kaşını kaldırdı:

– Böyle olmaz, erir bunlar.

Doğru söylüyordu. Buzlar eriyince bir havuzun içine kalacaktı penguen. Boğulabilirdi. Gerçi penguenlerin su altında tıpkı bir balık gibi dolaşabildiklerini biliyordum ama bu daha küçüktü. Hem su sıcaklığı giderek oda sıcaklığına inecek ve hayvancağız için tehlikeli olmaya başlayacaktı.

Buzdolabını boşalttık. Buzluğun içindekiler dışında hiçbir şey kalmadı. Rafları da çıkarınca küçücük bir ev gibi oldu. Sıcaklık derecesini de ne çok soğuk ne sıcak olacak bir düzeye getirip hayvanı içine koyduk. Kızımın kışlık, tüylü montunu da içine girip uyuyabilsin diye güzelce yerleştirdik. Şimdi hem konforlu hem de serin bir yuvası vardı. Dolabın kapağını kapatınca eşim bana burnuyla mutfak tezgâhının üstüne yığılmış içi dolu tencere, peynir, yoğurt ve sebzeleri gösterince içimi bir sıkıntı bastı. Bir tane daha buzdolabı almak gerekecekti şimdi. Ayrıca bir sorunumuz daha vardı. Hayvan içeride havasızlıktan ölürse? Kapağı açık bıraksak hayvan dışarı düşebilirdi, üstelik dolap soğuğu muhafaza edemezdi, ama kapattık mı da yavruyu kaybedebilirdik. Hızlı düşünmemiz gerekiyordu.

– Adı ne olsun? diye sordu kız.

– Bilmem sen söyle, dedim.

– Barbi olsun

– Aaa, tabi ya! Daha dişi mi erkek mi onu bile bilmiyoruz, diyerek hayvanı yavaşça elime aldım. Altına üstüne, heryerine baktım. Ama anlayamadım. Cinsiyet tespitini daha sonraya bırakabilirdik

– Tamam, Barbi olsun.

Kulağımın ağrısı, kızımın hasret giderme, oturup televizyonda dizi seyretme ve çerez atıştırma gibi şeyler aklımın gündeminden düşmüştü. Barbi, birdenbire tatilimin ortasına yerleşip evimizi penguen gündüz bakımevine çevirmişti. İlk iş olarak bir ikinci el eşya dükkânı bulup en büyüğünden buzdolabı aldım. Havalandırma meselesini de sorduğumda satıcı “Abi zaten bunların motoru devirdaim yapar, dışarıdaki havayı sürekli içeri alır, içerdekini de dışarı” dedi elleriyle pervane hareketi yaparak. Tabi “içinde penguen besliyoruz” şeklinde bir ayrıntıya girmedim.

Aldığım buzdolabı eski bir modeldi ama oldukça büyüktü. Eve gelene kadar düşündüm. Satıcının açıklaması beni tam olarak tatmin etmemişti. Dolabın arka tarafına tornavida ve çekiç yardımıyla bir hava deliği açtım. Barbi’yi içine koyduk. Mutfakta yığılan tencereleri, sebzeleri filan da eski yerine. Bu sefer, hayvanı izleyememek koydu bize. Kapağı söküp bir tornacıya gittim. Metalin kesilip içine büyükçe bir cam takılıp takılamayacağını sordum. “Yaparız” dediler. Ertesi gün içini gösteren buzdolabı hazır. Yavruyu izle-

me fikri en çok kızımı sevindirmişti. Zaten artık o besliyor, o ilgileniyordu onunla.

Birkaç gün sonra komşuların da durumdan haberi olmuş, apartmandaki çocuklardan başlayarak eve akın akın ziyaretçiler gelmeye başlamıştı. Salonun başköşesine koyduğumuz dolabın karşısına hep beraber oturup Barbi'yi izliyor, o küçük hareketlerini, yavaş yavaş ayağa kalkmasını ve paytak paytak yürümeye çalışmasını temaşa ediyorduk.

İki hafta sonra küçük balıklar yiyebilir hale geldi. Bu arada parlak siyah tüyleri çıkmaya, kolayca ayakta durmaya başlamıştı. Büyüyordu gözümüzün önünde. "Barbi" ismine yakışıp yakışmayacağını kontrol etmem gerektiğini hatırlayıp harekete geçtiğimden bir sürprizle karşılaştım: Barbi, bir erkekti. Hemen kıza söyledim. İsmine değiştirmeye pek hevesli değildi. "Erkekler Barbi olamaz mı?" diyordu. Bunu tartışmadım. Penguencik, feminen bir ismi olduğunu fark etmediği ve sonrasında buna kafayı takıp depresyona girmediği sürece benim için hava hoştu. Zaten etrafında ismiyle dalga geçebilecek bir başka penguen veya fok balığı yoktu.

Kulağımdaki arıza kendiliğinden geçmişti. Zaten öyle bir gürültü ortamında olmadığım için bu çok normal geliyordu bana. İstanbul'daki doktora gidip raporumu bir hafta daha uzattım. Yeni Zelanda'ya faksladım. İşime dönmeme toplam on gün kalmıştı. Ben gidince Barbi'nin ne olacağını düşünmeye başladım. Kaygılanıyordum. Kızım böyle giderse onu hamsi ile zehirleyecek, eşim de diğer buzdolabına sığdıramadığı kap kacağı penguenin yanına koymaya başlayarak havayı bunalıma sokacaktı. Aklıma onu bu işten anlayan ellere emanet etmek geldi. Darıca Hayvanat Bahçesi'nde penguen olup olmadığını merak ettim. Bilinmeyen numaralar servisinden telefon numarasını bulup aradım. Diksiyonu düzgün bir kadın açtı telefonu:

– İyi günler. Parkınızda penguen var mı?

– Ne var mı pardon?

– Penguen, penguen.

– Penguen yok ama denizaslanı var.

– Hadi ya, hiç mi yok?

– Aslında bir tane var ama biz onu hiç sevmediğimiz için yok sayıyoruz beyefendi.

Kadın gülmeye başladı. Bozulmuşum.

– Yok, gerçekten hiç penguen yok. Neden sordunuz?

– Hiç, öylesine.

– Anlıyorum. Hayvanat bahçemize yeni gergedanlar ve habes maymunları geldi, haberiniz olsun. Sabah 10'dan akşam 8'e kadar açığız beyefendi. Öğrencilere ücretsiz.

– Peki, teşekkür ederim. Habes maymunlarını görmeye geleceğim. İyi günler.

Hayvanat bahçesinden sonuç alamayınca birkaç gün bu konuyu askıya almaya karar verdim. Barbi'nin keyfini çıkarmalı, aileme doyusuya hasret gidermeliydim. Sürekli gelen misafirlerden dolayı zaten eşimle doğru dürüst baş başa kalamıyorduk. Penguen bakıcılığının bir kötü yanı da masraflı oluşuydu. Ziyarete gelenlerin getirdiği fındık-fıstık bir işe yaramıyordu. İnsanlara; "Neden bunları getirdiniz penguen maymun değildir. Balık yer.

Hamsi getirin. Olmadı kalamar getirin” diyemiyorduk. Barbi’ye misafirlerin yanında deniz ürünleri yediriyor olmamız ise gözlerden kaçıyor. Ev fındık-fıstık ve yeşillik dolmuştu. Gene de hayvanın sevimliliği her şeyi unutturabiliyordu. Kızım onu evin içinde dolaştırmaya çıkarıyor, halıların penguen bokuyla şereflenmesine neden oluyordu. Temizlik yapmaktan nefret eden eşim, sık sık sinir krizleri geçirse de o da bu küçücük, simokini giymiş de oskar törenine gitmiş sarhoş ve cüce bir aktör gibi dolaşıp duran yaratığı seviyordu.

Yeni Zelanda’ya dönmeme dört gün kalmıştı ki akşam kapı yumruklandı. Dev gibi, orta yaşlı bir kadın ve iki ufak tefek adam içeri girdi. Selam vermeden salona yöneldiler.

– Bu pengueni kim getirdi buraya?! dedi hiddetle.

– Ben, dedim arkasından.

Bana döndü. Gözleri ateş gibi yanıyordu

– Siz ne yaptığınızı sanıyorsunuz? Penguen evde beslenir mi hiç?

– Kimsiniz? Ayakkabılarınızı çıkarır mısınız lütfen, burası sitcom seti değil.

Ayakkabılarını hemen orada çıkarıp eline aldı dev kadın. Zannediyorum kırk iki numaraydı.

– Ben Hayvan Haklarını Koruma Derneği İstanbul Şubesi başkanım. Eğer bu hayvanı derhal uygun bir yere teslim etmezseniz sizi dava ederim.

– Kimin hakkınız yemişiz, diye bağıştı.

– Penguenin. Duyunca aklım şaştı. Az öncesine kadar inanmıyordum. Bu nasıl bir aymazlıktır?!

Kızım koşup bacaklarıma sarıldı. Eşim kaskatı kesilmişti. Barbi ise kafasını bir o yana bir yana eğip bizi dinliyormuş gibi yapıyordu.

– Hanımefendi sakın olun. Planlanmış bir şey değildi. Ben bunu yumurta diye...

– Ne yumurtası beyefendi, ne yumurtası!

– Canlı olmadığını düşünmüştüm.

– Bu beyler Sağlık Bakanlığı ve Belediyeden. Zabıt tutacaklar. En kısa sürede dernekle bağlantıya geçip pengueni kendi yaşam ortamına bırakmazsanız pişman olursunuz. Hem...

– Tamam, diye sözünü kestim. Yeni Zelanda’ya döneceğim birkaç gün sonra. Geri götürürüm.

Bu sözü söyleyene kadar hiç aklıma gelmemişti bu. Ama dev kadının hışmından ancak böyle kurtulabilirdim.

– Olur. Bir gözlemci olacak ama yanınızda. Sizi kontrol edecek.

– Etsin. Turşusunu kuracak halimiz yok penguenin.

Kartını verdi. Ertesi gün mutlaka arayacakmışız onu. Aramazsak polisle gelirmiş. Geldiği hışımla çıktı. Yanındaki adamlar tek kelime konuşmamıştı.

Arkalarından baktık sessizce.

– Adamın tekinin ayağı kokuyordu, dedi eşim eliyle sigara dumanı dağıtmaya çalışır gibi yaparak.

Eve bir hüzün sindi. Koltuğa çöktüm. Kızım dolabın kapağını açıp kucağıma geldi. Eşim yemek masasından bir sandalye çekti. Dolaptan çıkan Barbi halıya işedi.

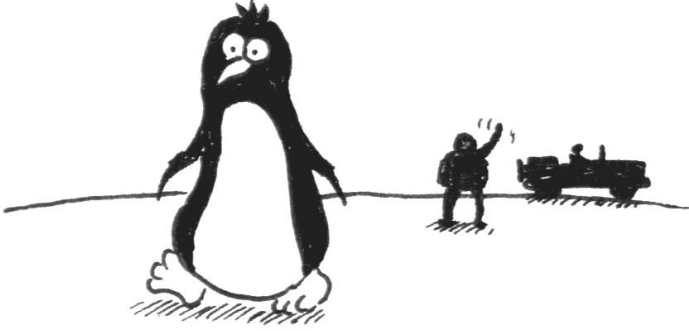
– Götürme onu baba.

– Götürmezsem alırlar. Yaz tatilinde yanıma gelirsiniz. Onu görmeye gideriz.

– O kadın çok büyüktü, döver mi bizi?

– Evet yavrum, hiç belli olmaz. Dövebilir.

Ertesi gün, uçakların kargo bölümleri için yapılmış büyük bir evcil hayvan kafesi aldım. Ne olursa olsun bir Türk'tüm. Verdiğim para içimi çok acıtmıştı. Pahalı olması bir yana daha sonra hiçbir işe yaramayacaktı. Tek kullanımlık bir kazık yemiştım. Gönülsüzce derneği aradım. Yurtdışına çıkana kadar bana bir dernek görevlisinin eşlik edeceğini, hayvanın Yeni Zelanda'ya ulaşacağından emin olmak istediklerini söylediler. Kulağımın ağrısıyla bir yumurta getirdiğim ülkemden yavru bir

penguen ve hüüzünle ayrılıyordum. Eşim ve kızım olması gerektiği gibi havaalanına kadar geldiler. Suratsız bir dernek üyesi de yanımızdaydı. Çıkış işlemlerini yaptırmadan önce kafesin içinden çıkaramadan Barbi ile vedalaştılar. En son hamsisini verdi kız: "Yeni Zelanda'da böylesi yoktur" diyordu. Sarıldık, biraz ağladık. Kafesi kargoya teslim ettik. Adamın elindeki pengueni sağsalım Stewart Adası'na ulaştıracağımı taahhüt ettiğim kâğıdı da imzalayıp, uçağa bindim.

Yaklaşık iki gün sonra çalıştığımız adaya vardığımda hava kararıyordu. Beni karşılamaya gelen cipin içinde sarılan Barbi adına üzülsem mi sevinsem

mi bilemiyordum. Yumurtayı aldığı yere geldik. Kafesi iki kişi aşağı indirdik. Kapağını açtım. Çok uzakta konuşlanmış penguenler karınca gibi görünüyordu. Başka yerlere gitmeye hazırlanıyorlardı herhalde. Hayvanı kucağıma alıp biraz ilerledim. Sürüye iki yüz metre kala Barbi'yi yere bıraktım. İklimiyle, doğasıyla, çeşit çeşit balıklarıyla aslında olması gereken yerdi burası. Bir mace-raydı. Yaşanmış ve bitmişti. Belki torunlarına anlatırdı o bütün yolculuğunu, önüne fıstık atan teyzeleri ve yumuşacık halıları. O, sürüye doğru ilerlerken gözüm doldu. Adımları daha bir olgunlaşmıştı sanki. Cipte bekleyen arkadaşımın *come ooon... getting daaark* diye bağırarak el salladığını fark ettim. Alacakaranlığın içinde kaybolan Barbi'ye sırtımı dönüp yürümeye başladım. Kulağım ağrıyordu.

– Şurada, sanki ilk defa gördüğüm bir çocuk doluyor, fark ettin mi?

– Haa, evet. Şu kayanın oradaki mi?

– Evet. Sanki uzak bir yerden yeni gelmiş gibi. Kimin oğlu acaba?

– Birisine benzeteceğim ama çıkarıyamıyorum. Yalnız başına geziyor, yazık. Aa, yazık demişken sen yumurtanı arıyordun n'oldu?

– Sorma, bulamadım.

vinyetler: elgin akpınar

Küçük Felaket ¹

Amy Ozols

İngilizceden çev: Edip Üryanî

Merhaba, altı yaşındaki çocuk. Bizi burada bu lüks uçağın bu kalabalık bölümünde yan yana denk getiren kadere bak. Sanırım kendimi tanıtmam gerekiyor.

Benim adım Amy ve bir yetişkinim. Kanımca sen bu “yetişkin” kelimesini anlayamayacak kadar küçüksün, o halde izin ver açıklayayım. Bu; senden uzun ve senden akıllı olduğum, sigara içmek ve çocuk doğurmak gibi bir sürü muhteşem şey yapmam gerektiği anlamına geliyor. Ayrıca uçaklarda şekerleme yapmayı ve sessizce gazete okumayı seviyorum demek oluyor. Bunlar senin yapmaktan hoşlandığın şeylerden çok farklı galiba.

Yanbaşında oturan kadının ifadelerinden çıkardığım kadarıyla senin adın Timmy -ki tahminen o kadın senin annen veya belki sana göz kulak olması için maaş ödenen bir sosyal hizmet görevlisi veya bir federal infaz koruma memuru-. Muhtemelen asıl adın Timothy idi ama insanlar sana Timmy diyor çünkü böylesi daha tatlı. Uygun olan da o zaten Timmy, çünkü sen de çok tatlısın. Gerçekten sen lanet tatlı bir çocuksun.

Kahve içeceğim, ister misin? Hiç sanmıyorum. Anladığım kadarıyla sen daha çok meyve suyu insanınsın. Bunu, meyve suyunu oraya koy-

man nedeniyle dok-san-se-kiz dolarlık pantolonumda oluşan lekeye bakınca anlıyorum. Ben senin pantolonuna dokunsam herhalde beni hapse atarlar. Aramızda bir sürü fark var ama en önemlilerinden biri şu: başkalarının pantolonlarına dokunduğunda olacak şeylerin niteliği ve ciddiyeti.

Uyumayı pek sevmiyorsun değil mi Timmy? Yeni tanıştık ama bana öyle geliyor ki uyumaktan gerçekten pek hoşlanmıyorsun. Nitekim gene bana öyle geliyor ki bu hayatta en büyük zevklerinden biri uyanık kalmak -ve bu öyle pasif bir uyanık olma durumu değil, benim gibi insanlara şu evrende bir durum olarak sessizliğin gerçekten mümkün olup olmadığını sorgulatmaya başlatan etkin bir uyanık kalma türü-.

Kafanı karıştırdığımı görebiliyorum Timmy, özür dilerim; ben sadece uyanık olmaktan gerçekten ne kadar zevk aldığın konusuna parmak basmak istedim. İzin ver sana *diazem* adlı şu mütevazı hediyeyi takdim ederek telafi edeyim bunu. Bu küçük hap, ruhun için bir tür şeker. İçinde beyin bulandıran bir

çeşit çeneden ibaret ruhun için.

Bak işte yolcuların çöplerini toplamak için elinde bir torbayla hostes abla geliyor. Koltuğuna saçılmış çöpleri ona vermeme ister misin? -ve eğer dürüst olacaksak Timmy, benim koltuğumdakiler de dâhil- Bunları yaparken belki ona şu konuşan oyuncak bebeği de verebi-

lirim, Şu Őarkı söyleyen, Şu yüksek sesle Őarkı söyleyen, Şu maceraperest böceklerin hikyelerini anlatan animasyon filmlerindeki gibi korkunç ve insafsız bir sesle Őarkı söyleyen... Bebeği sevmediğimi zannetme; sadece Őuna emnim ki çocukların uçaklarda bu tarz Şeyleri taŐıması yasalara aykırıdır. Terörizm diye bir Şey duydun mu Timothy? Bu kavram; Şu bebeğin senin için neden yasadıŐı olduğunu aıkılıyor.

Sızlanmaların ve bu -yüzünden düŐen bin parça- halin, sohbetimizi burada kesmemiz gerektiğini iŐaret ediyor. Öyleyse seni o parmaklarınla yaptığın boyama çalıŐması ve kurtlu kıın ve haydutluğun ve de o açıklaması olmayan dergi parçalama faaliyetinle baş başa bırakıyorum. Ben burada koltuğumda otururken, çocukluğu çoktan geride bırakmış yetişkin bedenimi uçaktan aşağı atmak hakkında fanteziler kuruyor olacağım. UçuŐun geri kalanının keyfini çıkar Timmy. Yanında oturuyor olmak gerçekten büyük bir zevkti. Yeni arkadaşlar edinmek güzeldir.

(1) 11 Mayıs 2009- The New Yorker

“sadece dört arkadaŐ sana yeter:
tabutunu taŐımak için.”
sir alex ferguson

“ingilizler çok meŐgul, kibar olmaya
vakitleri yok.”
montesque

Sahici Prensesin Gurur ve Bezelyeler zerine İnŐa Edilen AŐkının Hikyesi

Duygu T.

Bir zamanlar uzaaaaak ülkelerin birinde, yakışıklı mı yakışıklı bir Prens varmış. Prens, her ne kadar Prens olsa da, kafayı kariyerle bozup kendini eğitime adayınca, niversiteydi, yüksek lisanstı, doktoraydı derken yaŐı gelmiş otuza. Ve her Türk, ehm, Şey, uzaaaaak ülke genci gibi otuzuna varması nedeniyle üzerinde ailesinin “Evlen!” baskıları başlamış. Aile dediğin koca krallık, bir iki yengenin hamamlarda düğünlerde komŐu ülke prenseslerini beğenmesi bir yana, yedi göbek deden halalar bile her gittikleri ülkenin prensesini, Prensle bir araya geldiklerinde yerlere göklere sığdıramadan anlatıyorlarmıŐ. Bütün bu baskılardan bunalan Prens, “ocuk da yaparım kariyer de” ilkesinin verdiği gazla evlenmeye karar vermiş. ocuğu kız tarafının yaptığı düŐüncesi, onu bu fikre daha fazla yaklaŐtırmıŐ.

Gelin görün ki, tüm sülalenin organize çalıŐmaları, eğitimde sınır tanımayan Prensin beğenebileceği, kendisine layık görebileceği bir kız bulmasına yetmemiŐ. Kimini irkin buluyor, kimine cahil diyor, kimini de yeteneksiz diye beęenmiyormuŐ. Ayrıca Prensin evlere Őenlik annesi Kraliçe nc Semiras’ın da Prensten altta kalır yanı yokmuŐ. Oğlunu kimselere layık göremiyor, her gelene bir kulp takıyormuŐ.

Havanın pırl pırl olduğu bir gün, Prens atına atladığı gibi kırlara koŐmuŐ. “Bahar geldi piknikler artmıŐtır, belki ksметimi bulurum.” diye gezinirken, birden hava kapanmıŐ, bulutlar belir-

miş ve bardaktan boşanırcasına yağmur yağmaya başlamış. "Bugün de olmadı..." diye boyununu bükmüş evinin yolunu tutmuşken, yol kenarında yağmurdan üstü başı perişan olmuş bir kızın otostop çektiğini görmüş. Prens atını sağa çekip ne tarafa gittiğini sormuş. Kızcağz da başını hafifçe yukarı kaldırıp "Hiç fark etmez; beni şu fırtından kurtarın yeter." diye cevap vermiş. O anda Prens, kızın güzelliğine birden vurulmuş. "Peki" demiş, "gelin sizi saraya götürüyüm, bir çayımı içer misafiriniz olursunuz." Kız çok teşekkür edip prensin atına binmiş. O anda Prens birden kızın zarafetine de vurulmuş. Yolda kız şarkılar mırıldanmaya başlamış ve evet, Prens o anda da kızın güzel sesine hayran kalmış! Saraya geldiklerinde Prens hemen kızı çay salonuna davet etmiş, giymesi için kız kardeşinin dolabından aldığı güzel bir elbiseyi ve bir çift ayakkabıyı kızcağıza bırakmış ve giyinmesi için biraz süre vermiş. Güzel kız kapıyı açtığında, Prens, evet, güzelliğine bir kez daha vurulmuş.

Fiskos masasının etrafındaki iki tekli koltuğa oturan Prens ve kız saatlerce konuşmuşlar, gerek prensin eğitim aldığı makine mühendisliğinin ne kadar da geleceği parlak bir meslek olduğu, gerek kraliyet kupasında takımların halinin ne olacağı... Konu gelip de Çok Çok Uzak Ülkeler Birliği'nin Prens'in uzak ülkesine yaşattığı sıkıntılara gelince, Prens dayanamamış ve "Kuzum bütün bunları nereden biliyorsunuz?" diye soruvermiş. İşte o sırada Prens'in isteyebileceği en güzel cevap

gelmiş kızdan: "Biliyorum çünkü ben sizin kuzey komşunuzun Prensesiyim."

Prens sevinçten adeta çıldırmış, işte aradığı tüm özelliklerin toplandığı tek kadın karşısında duruyormuş. Derhal diz çöküp, güzel olduğu kadar zeki ve kültürlü ve yetenekli ve etkileyici ve konuşkan ve iyi kalpli ve başarılı Prenses'e evlenme teklif etmiş. Prenses mutlulukla kabul etmiş.

Fakat evlenmeleri için aşmaları gereken bir engel varmış: Kraliçe Üçüncü Semiras! Prens, annesinin bile bu kızda bir kusur bulamayacağından kesinlikle emin olduğu için, derhal Prensesi annesiyle tanıştırmak için kış bahçesine geçmiş. Annesi önce bir burun kıvrıp şöyle bir süzdükten sonra, "Ne malum gerçekten Prenses olduğu?" deyivermiş. Prens bunun gerçek olduğu konusunda yeminler etmiş, kendini paralamışsa da Kraliçe kesinlikle itimat etmediğini söy-

leyip duruyormuş. Prens artık dayanamamış, “Öyle olmasa bile, âşık oldum anneciğim” demiş. Bunu duyan Kraliçe iyice celallenmesin mi! “Ben sana âşık olduğunda söylerim!” deyip kapıyı çekip çıkmış.

Gururu çok incinen Prens, çok üzgün olduğunu ama elini sallasa ellisini başını sallasa telsini bulabileceğini, aşk uğruna gururunu ayaklar altına alamayacağını söyleyip Prense veda etmiş. Fakat olumsuz hava koşulları, sarayın bahçesine adım attığı anda Prens çok zor duruma sokacağı için, Prens de ısrarları üzerine, havalar düzeline kadar misafirleri olmayı kabul etmiş.

“İletişim ve Toplumsal İkna Yöntemleri” adlı bir seminer programına üniversite yıllarında katılmış olan Prens, öğrendikleri çerçevesinde olan biteni şöyle bir gözden geçirip, dâhiyane bir planla soluğu anneciğinin yanında almış. Plana göre, Üçüncü Semiras, Prens misafir ettikleri bu süre içerisinde Prens gerçek Prens olup olmadığına karar vermek için ona çaktırmadan bir takım testler yapacak, eğer sonuçta onun gerçek bir Prens olduğuna karar verirse de kendisinden özür dileyebilecekmiş. Böylece Prens kırılan gururu da tamir olabilecekmış. Eğer Prens olmadığı anlaşılırsa da, Prens, annesinin uygun gördüğü bir kız olana kadar, gerekirse yıllarca bekleyecekmiş. Annesi, kızın Prens olmadığından son derece emin olduğu için bu öneriyi hayhay diyerek kabul etmiş. Oğlunu yıllarca kimselerle paylaşmak zorunda kalmayacağını düşünüp iyice keyiflenmiş.

Gelin görün ki, Kraliçe işi kesinlikle riske atamazmış. Saçmalama boyutun-

da zor bir test seçmek zorundaymış ki şansı yaver gitse bile kız takılsınmış. Düşünmüş taşınmış, yemekten sonra kızın yatağını hazırlamaya giden hizmetçilerden birine bir minik bezelye tanesi verip, önce yere bezelyeyi güzelce yerleştirmesini, üzerine de yirmi kat pamuk şilte sermesini söylemiş. Sabah olunca kıza rahat uyuyup uyuyamadığını soracak, yok rahat edemedim cevabını alırsa Prens olduğuna ikna olacakmış. Kraliçe eline geçen bu eşsiz fırsatı riske atamazmış, kralı gelse bu testi geçemezmiş. Prens, testin acımasızlığına itiraz etse de, karşı koysa da, Kraliçe anlaşma anlaşmadır deyip poposunu dönüp gitmiş.

Çaresiz sabah olmasını bekleyen Prens, yatakta dönmüş durmuş ve Prens de aynı şekilde dönüp durmasını dilemiş gece boyu. İçi temizmiş ki Prens, yıllardır yüklükte beklemekten iyice nemlenen şilteler üstüne serilince, bezelye tanesi uygun koşullar gerçekleştiği için gece filizlenivermiş. Bitkilerin içlerindeki potansiyel sayesinde taşı bile delerler ki, birkaç şilte, bezelyenin büyümesinin önünde güçlü bir engel oluşturamamış haliyle. Üstüne bir de Prens her nevi yeşillığe alerjisi olunca, bütün geceyi kaşınmakla geçiren Prens sabah perişan bir halde uyanmış.

Kahvaltı sofrasında, heyecanla kendisini izleyen Prens bakışlarını, beyaz ve yorgun yüzünü görünce telaşa kapılan Kraliçenin şaşkınlığını fark etmeden uyuklamaya başlayınca, Prens çaktırmadan annesini uyarmış “Haydi artık sor.” diye. Kraliçe, istemeye istemeye sormuş. Prensesten cevap gelene kadar geçen üç saniyelik sürede, sarayda hiç olmadığı kadar gerginlik yaşanmış. Ve

sonunda beklenen cevap gelmiş: “Kabalık etmek gibi olmasın ama dün gece hiç uyuyamadım. Yatağımın altında ne varsa, bütün gece kaşınmama sebep oldu, bir dakika gözümü kırpadım!”

Kraliçe bu yanıt karşısında, “Batmamış, kaşınmış, kaşınmış işte...” diye sevinç çığlıklarına başlamışken, Prens, “Saygıdeğer anneciğim, anlaşma anlaşmadır!” deyip, tek kaşını Kraliçeye doğru kaldırıvermiş. Oğlunun haklı olduğu gerçeği karşısında, Kraliçe daha fazla üstelerse oğlunu da kaybedeceğini düşünerek, Prensesten özür dilemiş, oğluyla evlenmesinin onu çok mutlu edeceği yalanını gözünün içine baka baka söylemiş.

Prense gerçekten âşık olan ama Kraliçeyle birlikte yaşarsa huzurunun kalmayacağından emin olan Prenses, ayrı saraya çıkmak koşuluyla, Prense evlenebileceğini söylemiş. Kraliçe bu duruma çok bozulsa da, artık söylediğinden geri dönemeyeceği için, karpislerini evlilikleri sonrasına saklamış.

Uyanık Prenses, Prensi başkenti ülkenin diğer ucuna taşımaya ikna etmiş, oraya mütevazı bir saray yaptırıp, sonuza kadar, ara sıra Kraliçenin teşriyiyle sıkıntıya düşseler de, strese girseler de, mutlu yaşamışlar...

“ince kitapları severim çünkü masanın ayağına sıkıştırılabilir, deri kaplı kitapları severim çünkü usturamı bileyebilirim, ağır kitapları da severim çünkü kediye fırlatılabilir.”

mark twain

Yolda Gördüğümüz Güzel Kızlara Nasıl Davranmamalıyız?

Edip Üryanî

Öncelikle, “çirkin kız yoktur, karamsar erkek vardır” düsturunu bir ilke olarak, bir felsefe olarak belirleyip cebimize koymalıyız. Sonralıkla, yolda güzel bir kız gördüğümüzde kesinlikle “of yavrum” dememeliyiz. Duyabilirler ve eğer duyarlarsa bundan pek hoşlanmayacaklardır. Üstelik bu lafı tanımadıkları birinden işitmek morallerinin sıfırın altına inmesine sebep olacaktır. Yapmamalıyız bunu.

“Kız hepsi senin mi” çok eski bir moda zaten, “hişt bebek gezelim mi” veya “ablacım koşalım mı” gibi taleplerde de bulunmamalıyız arkadaşlar. Ya ne yapmalıyız? Aslında yolda yürürken güzel bir kız gördüğümüzde hiçbir şey yapmamalıyız, çünkü seyir halindeki güzel kızlar ekstra kırgın olabilirler. “Tanışabilir miyiz” gibi bir soru sormak da işe yaramayacaktır çünkü bu soruyu sorabilmemiz için önce onu durdurmamız gerekir. Bilirsiniz söz konusu güzel, hele de yalnız yürüyorsa genellikle beşinci viteste ilerlemekte, başı öne eğik vaziyette, cep telefonunun tuşlarına gelişigüzel basmaktadır Ani fren gibi bir yükü kaldıramaz. Diğer taraftan, güzel bir kıızı durdurmak için omuz atmamalıyız. Yere düşebilir, düşme bile polis çağırabilir. Polisi çağırın güzel kız o andan sonra “güzel kız” kategorisinden çıkar. “Polis çağırın ispiyoncu insan” sınıfına dâhil olur. Velhasıl omuz atmanın kötü sonuçları vardır.

Ayrıca güzel kızlara ıslık da çalmamalıyız. Müzik zevkini bilmediğiniz birine Orhan Gencebay’dan bahsetmek

ya da Ferdi Tayfur'dan bir içli kuple döktürmek de yapmamamız gereken şeylerden biridir. Teoman ya da Emre Aydın'dan, bilmiyorsak Tarkan'dan bir şeyler mırıldanmak daha doğru olabilir.

Biz kaldırımda ya da duvarda otururken gördüğümüz güzel kızlara sigaramızın dumanını üflememeliyiz. Hangi sigarayı içtiğini bilemeyiz. Sevmediği bir sigarayı üflemek çok yerinde bir davranış olmaz.

Kızların yüzüne bakarken -afedersiniz- hayvan gibi gülmemeliyiz, gülmemiz gerekiyorsa küçük bir tebessüm daha faydalı olabilir. Fakat az önce bahsettiğimiz gibi beşinci viteste yürüyen bir kız o hafif gülümsemeyi fark etmeyecektir. Kız farketsin diye -afedersiniz- hayvan gibi gülmek pek de lehimize olmayacaktır. Bu sefer bizim hayvansal bir ürün olduğumuzu düşünebilir.

Şunu da belirtmeliyim ki; güzel kızlara çiçek vermemeliyiz arkadaşlar. Çiçekler sanıldığı gibi romantik değildir. Bahçeden yolduğumuz harikulade bitkilerin kafamızda yer edeceği sonucunu göze alsak bile o çiçek demetiyle kafamıza vurulurken özenle jölelediğimiz saçlarımızın bozulmasının ne topluma ne de kendimize faydası vardır. Çiçek konusunda fazla ısrarcı olmamalıyız.

Bir başka nokta ise; güzel kızların telefon numarasını istememeliyiz. Çünkü bildiğiniz gibi ortada birden fazla GSM şebekesi ve binlerce tarife var. Çok istiyorsak önce GSM şebekesini sonra da tarifelerini sormalıyız. Telefon numarasını sormamız gerektiğinin bir başka sebebi de kızların cep telefonu numaralarını unutmuş olabileceği ihtimalidir. Unutulan bir şeyin peşinde

koşmak gereksiz bir uğraştır.

Artı; yolda gördüğümüz güzel kızlara "çok güzelsiniz" dememeliyiz. "Hangimiz?" diye bir karşı soru sorulabileceği gibi "senin anan güzel" şeklinde aksi bir serzeniş ile de karşılaşabiliriz. Her ikisi de bizi hedefe götürmeyecek bilakis hedeften hızla uzaklaştıracaktır. Kaldı ki ilk cümlemizde söylediğimiz gibi dünyada çirkin kız diye bir şeyin olmadığı, ebesi ile bakkalın çırağına kadar uzanan bir kitle tarafından doğumdan itibaren kavratılmış olan bütün kızlar için "çok güzelsiniz" söylemi oldukça sıradandır. Onları teyit etme niyetiyle bile olsa güzel olduklarını vurgulamak yersiz bir davranış biçimi olacaktır. Öte yandan, onlara yeni bir şey duyurmak için "çok zoptiriksiniz" gibi bir ifade kullanmak da yapmamamız gereken hareketlerden biridir. Öncelikle herkes zoptiriğin ne anlama geldiğini bilmeyebilir. Bunu kötü bir söz zannedebilir. Emin olunuz kimse bizim gibi eğitilmiş ve donanımlı olmak zorunda değildir.

Sonuç olarak; yolda gördüğümüz güzel kızlara hiçbir şey söylememeli, hiçbir şey üflememeli ve hiçbir şey vermemeliyiz. Masraf etmemeliyiz. Öylece geçip gitmeliyiz. Ama yolda gördüğümüz güzel kızları kahvede diğer arkadaşlara anlatabiliriz. Bu bir sorun teşkil etmez. Onları nasıl tavladığımızı ayrıntılarıyla aktarabiliriz yani. Problem olmaz.

“yüksek yüksek tepelere adlı türkünün sosyal yaşantımızda çok önemli bir yeri var. o olmasaydı kına gecelerinde susup oturmak gerekecekti. belki de alternatif bir türkü olacaktı. en kötüsü; gelini ağlatabilmek için ‘bebekte üç-beş tur atarım’ konulu şarkının seçilme ihtimali olurdu. insan böyle düşününce, aşırı aşırı memleketlerin kıymetini anlıyor.”

hayri vaka

“birçok insan kendi el yazısını sever, tıpkı kendi osuruğunu sevmesi gibi.”

w.h. auden

“deve; bir komisyon tarafından tasarlanmaya çalışılmış attır.”

sir alec issigonis

“yağmur; çiçekleri büyüten ve taksileri yok eden şey.”

hal roach

“genç yeğenime noelde bir kitap hediye ettim. 6 ay boyunca pilleri koyacağı yeri aradı.”

milton berle

“patron; siz işe geç kalınca erken gelen, siz erken gelince geç kalan bir insan türüdür.”

herb caen

“kültür; mahallenizdeki kasap cerrah olsaydı sahip olacağı şeydir.”

mary poole

“resesyon komşunuzun işsiz kalmasıdır. depresyon ise sizin işsiz kalmanızdır.”

harry s. truman

“kapıdaki gözetleme deliğine teleskop taktırdım. böylece 200 mil öteden kapıda kim olduğunu görebiliyorum.”

steven wright

“dünyanın en hızlı otomobili hangisidir? kiralanmış otomobil.”

p.j.o'rouke

**duyduk duymadık demeyin!
vay efendim kulağında ipod vardı,
yok efendim youtube'da komik bişey izliyordum,
bir daha söyleyebilir misiniz? diye gelmeyin bana!**

dev kıyak! ekistra larç kaydırak!

derginizi basılı istiyorsanız; 6 sayı abonelik 12 tl.
pdf formatında istiyorsanız; 6 sayı abonelik 6 tl.

**haydi, krizi fırsata çevirin dostlarım. büyük düşünün!
e-posta gönderin derhal aboneliğinizi başlatalım.
(abone olan herkese bütün eski sayıları
pdf formatında gönderiyoruz.)**

delidefteri@gmail.com

deli defteri

©

çokgölüngeçliokunğaç